

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Takarom térdem

*Férfiember, én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.*

*Néztem sokszor a Holdat, Nap hűlt oszlopát,
csillagaidon, rossz kölyök, térdepeltem,
világ sarkában, szobánkban kukoricán –
nem sírtam: eget, falat kiérdemeltem.*

*Telet tavaszba
aluszik át a medve –
átvirrasztok én.*

*Elpárolgott, éggé lett belőlem a tenger,
bukdácsolok csak szürrealista roncsán,
biszem mégis, hullámzok: szerelemmel, verssel –
létezésemet Istenig felhazudván.*

*Háttal az égnek
Földet néz, igéz a Hold:
Gyertek el megint!*

*Nyírségben Nádas tanya ó-nádasai
télben állnak, hiába most fény és nyár van,
emlék itt az emlékezés is, tavalyi,
sárga Nap, felejtése zúg a mákvirágban.*

*Megsebzett engem.
Olthatatlan sebembe
beleszerettem.*

*Borral, kenyérral fütöm magam, magamban.
Házam, se Budán jó lakásom, jutottam Pestre.
Tétőtlen kozmoszom alatt először itt rogytam
lábadhoz Idő, Jézus égitesztjére: Földre.*

*Született bennem.
Megfeszítettett bennem.
Feltámadt bennem.*

*Láttam a semmit semminek, de reszketett,
lenni vágyott: legyen a kutyád vagy angyalod –
hallbattam is: nyüszít benne a szeretet,
és tudom, síromra fekszik, hogyha meghalok.*

*Hó esik hóra,
szó hullik lehullt szóra:
asztalomon tél.*

Aranymise

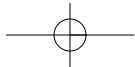
Borián Tibor piarista tanárnak

*Május vége van, fény, nyárelő,
mégis, mint termés ünnepére
jöttem, Aranymisédre, őszén,
kétezernyolcban Kecskemétre.*

*Jöttem históriás lélekkel,
szemben, ím, az emlékezéssel:
eltéptem sokszor égi pányvám,
s megint a régi, szent kötés kell.*

*Voltunk első növendékeid,
kölykök még, kiket menekítnek
gonosz káoszából a Rendbe –
vagyunk is máig megjelöltek.*

*Anyánk arcában s apánkéban,
jaj, hányszor sápadt el az arcunk:
mert harmadszorra is leverték
igazunkat, szabadságbarcunk.*

[Szöllősi Zoltán versei]

Tanítottál nekünk, ifjú pap,
irodalmat és történelmet,
s megtanultam, mi felnőtté tesz –
értelmét szó mögött a csendnek.

Tanultam a madáchi időt:
ami egy, mindig egynek lássam,
mondbassam, s Attilával megint,
„háltak az utcán” – itt, a mában.

Hallják meg most, „Ne bántsd a magyart!”
mindegy, Zrínyi kiáltja, vagy én,
és mindegy, kinek szíve jajgat:
„Az emberfaj sárkányfog-vetemény.”

S ki zokogta át az óceánt –
mit tovább mi sírunk a mából,
mert mireánk is Magyarország
„Néz, mint Krisztus a keresztfáról.”

Marad-e szavam, jó tanárom?
sok volt s mind nehezebb lecke –
marad-e szavam, mikorra kell,
még az utolsó feleltre?

Közülünk, jaj, hány név, akihez
szemiünk arcot hiába keres,
házuk már fény: kerítésük is,
mint lécek rése, csak fény lehet.

Vonat hozott, ahogyan régen,
és mellettem kelve-elesve
futott, futott a tavaszi táj,
megríkatott gyermeki kedve.

Eljöttem, hát segíts, hisz pap vagy,
ne fedje szemem könny, se este,
emeld fölénk az ostyát, Napot,
süssön ránk Jézus tiszta teste.

